

sætter en aldersgrænse på 67 år, er lagt et aldersdiskriminerende forhold ind i loven, og dermed udelukker man resten af modtagergruppen. Det synes vi sådan set er lidt kritisabelt, fordi man på andre områder forsøger på at komme væk fra nogle af de socialpolitiske og andre aldersdiskriminerende elementer, som har været i lovgivningen. Man forsøger faktisk at prøve at få dem væk, og her indfører vi altså endnu et; men alt andet lige må man selvfølgelig sige, at det er en forbedring for dem under 67 år, men det er ikke godt med et aldersdiskriminerende element.

Vi har også gjort os nogle kritiske overvejelser om det, vi kalder afinstitutionalisering, som har fundet sted i stigende grad i forbindelse med særforsogets udlæggelse.

Der mangler faktisk en afklaring af, hvornår og i hvilket omfang f.eks. tvangsmidler kan bruges i den forbindelse. Det er selvfølgelig o.k., at ministeren også har erkendt det, og det kan vi jo fornemme ud fra den debat, vi har haft med ministeren, og at man forsøger gennem et udvalgsarbejde at nå frem til nogle løsninger på dette område. Men det vil sige, at det er et område, hvor man allerede inden man har været i stand til at gøre arbejdet færdigt, sætter en egentlig afinstitutionalisering i gang.

Vi mener sådan set, det er en lidt skidt vej at gå at lave en lovgivning i omvendt rækkefølge, det vil sige, inden man har lavet sit forarbejde. Man kan sige, at det i virkeligheden er en forstærkelse af det, man kunne kalde retten til at gå til i sit eget skidt. Vi vil selvfølgelig gerne tro, at det ikke er det, der er sigtet, men det er ikke klart ud fra lovgivningen, hvor den bevæger sig hen.

I det hele taget er der i dette servicelovforslag en lang række problemer, som, når det bliver omsat i praksis, og måske forhåbentlig allerede inden det bliver omsat i praksis, vil vise, at det er uhensigtsmæssigt. Derfor er vi ret sikre på, at der vil komme en videre debat om, hvordan den lov skal gøres færdig, for vi mener sådan set ikke, at den er helt færdig endnu.

Vi er også klar over, at der ude i kommunerne mellem kommunalbestyrelserne, de politiske flertal, lokale fagforeninger, handicaporganisationer og andre, som er på banen derude, stadig væk vil være en kamp om, hvordan det her omsættes i praksis, og det kan godt være, det viser sig, at der faktisk er langt flere problemer i det, end vi og ministeren måske lige umiddelbart kan få øje på.

Vi vil på forhånd sige, at hvis det viser sig, der er nogle problemer, er vi naturligvis at finde for at løse dem, også selv om det skulle vise sig, at nogle af de partier, som nu lægger stemmer til at få dette lovforslag igennem, ikke er villige til at løse problemerne. Men som lovforslaget nu foreligger, kan vi ikke stemme for det, og vi mener sådan set, at det er gået for stærkt.

Administrationslovforslaget og servicelovforslaget har vi brugt ganske megen tid sammen med ministeren på, og vi har vel også arbejdet ud fra deisen, at vi kunne gøre begge færdige på et niveau, så vi kunne støtte dem. Det er så kun lykkedes at gøre det ene så rimeligt færdigt, at vi kan støtte det. Det andet er altså for dårligt.

Om lovforslaget om aktiv socialpolitik må vi sige, at der på intet tidspunkt har været ført noget, man kunne kalde realitetsdiskussioner mellem Enhedslisten og regeringen, og det er måske også klart nok i sin substans, for lovforslag om aktiv socialpolitik rummer jo et klart ideologisk flagskib, som er sat i søen af Det Konservative Folkeparti, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, og det er på alle måder uspiseligt for Enhedslisten.

Det er klart, at arbejdsløsheden er tidens største socialpolitiske problem og en stor udfordring, men utrolig mange borgere ønsker faktisk at arbejde og stiller sig til rådighed for arbejde. Nogle af de løsninger, som vi har peget på, kunne være en bedre fordeling af arbejdet, udbygning af uddannelsessystemet og udvidelse af den offentlige sektor inden for socialt arbejde, sundhed og miljø, bare for at nævne noget.

Tvangsaktivering, som vi kalder det, er efter vores opfattelse et meget dårligt redskab. Det indeholder fornedrelse, mistænkeliggørelse, løntrykkeri, ingen egentlige almindelige arbejdsmarkedsrettigheder og ingen medindflydelse. Vi ønsker et solidarisk arbejdsmarked, hvor alle får mulighed for at deltage med de evner og de kræfter, de har.

En lillebitte forbedring er der da selvfølgelig i lovforslaget, nemlig ved, at man indfører en ankemulighed. Men man skal lige være opmærksom på, at den er uden opsættende virkning, og derfor er vi i tvivl om, hvorvidt den i praksis får nogen stor betydning. Det vil sige, at man ikke går ind og vurderer, hvorvidt den aktivering, der laves for den enkelte, er noget, der faktisk forbedrer den enkeltes erhvervs muligheder.